

متن پرسش

سلام. بنده از یک طرف میبینم که در سیره رسول خدا آمده ایشان همیشه متبسم و خوش اخلاق و شوخ طبع و در کل بامزه و شیرین بوده اند! از طرف دیگر هرچه در اطراف مینگرم به جز اندکی از علما در بقیه چنین چیزی نمی بینم از عالم و مرجه تقلید و فقیه گرفته تا استاد اخلاق و عارف و فلسفه دان. همه خشک، عبوس، گرفته، سخت، سرد و... اینا چگونه قابل فهم است. اصلا مگر می شود آدم خوش رو نباشد و بشود به او گفت دین دارد؟ مثلا من در میان بزرگان فقط علامه حسن زاده را می شناسم که بسیار خوش رو و شوخ طبع هستند. ببینید این اصلا مطلب پیش پا افتاده ای نیست، بلکه بسیار مهم و تاثیر گذار است و حکایت از بزرگی یک نفر دارد که خوش رو باشد. آقای طاهر زاده باور کنید بسیاری حتی بلد نیستند لبخند بزنند. اگر قرار است کسی در خوف و عظمت و کبریای خداوند متعال ترسان و لرزان باشد و به خود بنگرد و خود را ذلیل ترین خلق بخواند، آن محمد مصطفی است. اگر قرار است کسی عالم به جمیع امور باشد و غرق در علم و حضور تفکر، آن محمد مصطفی است. آن وقت این آقا اینقدر خوش رو است. من نمی دانم باید بقیه را چگونه ببینم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: همه را خوب ببینید و مؤمنین خوش رو را خوبتر ببینید. بالاخره نه شما بی عیب هستید و نه من، دعا کنید همه در جامعه به نور خُلق محمدی «صلوة الله علیه وآله» منور شویم. موفق باشید